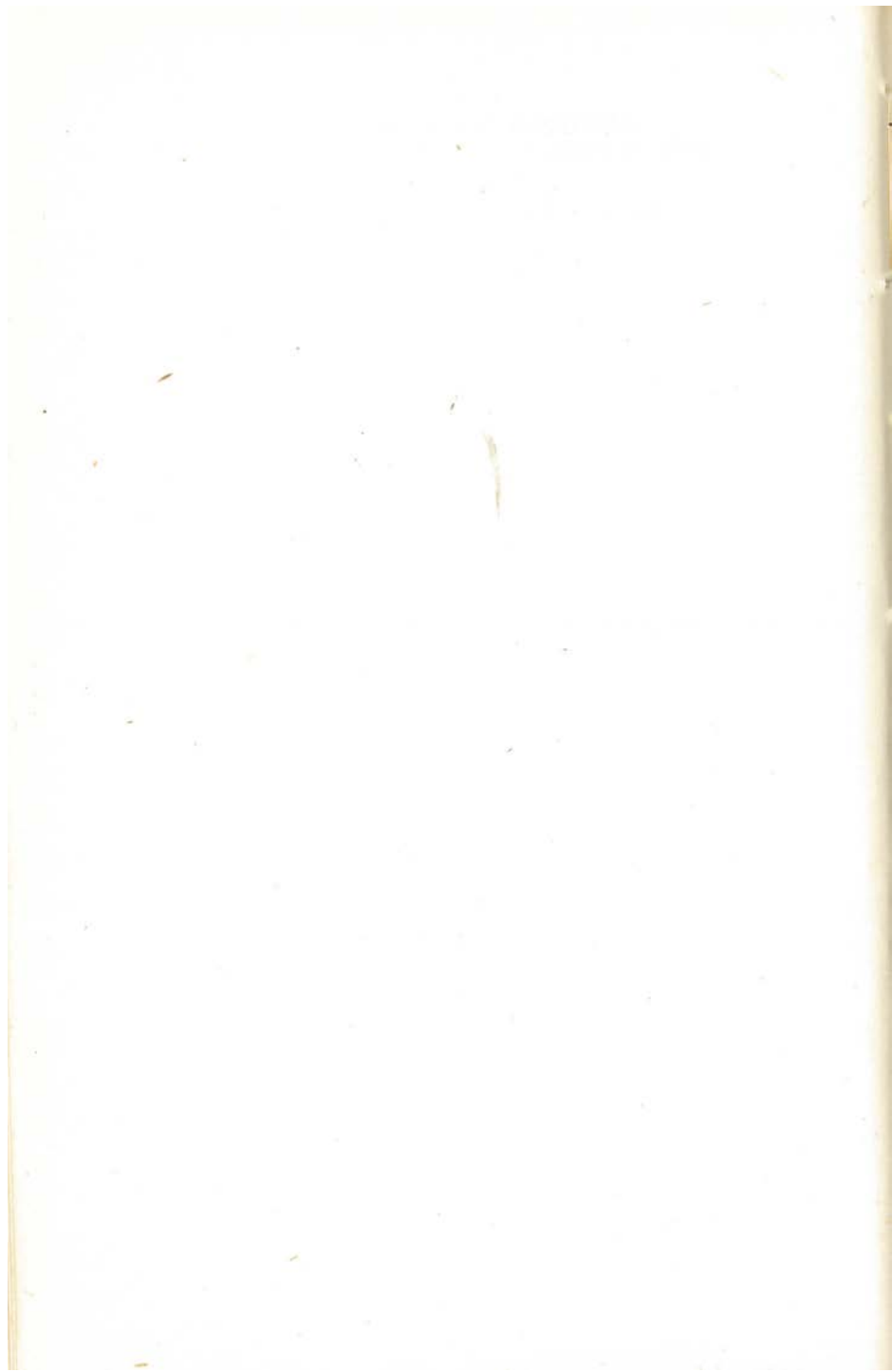

BÁSNĚ NÁLADOVÉ

PO BOUŘI

Jest po bouři. Noc strmí nade mnou
a tichou, mokrou ulicí splývají kroky moje
s vzdálenou bouře písni mohutnou.
A z daleka se na mne dívá
5 blikavých luceren křivá perspektiva.

Však není vůkol ticha. Hlas ztlumila již sice,
však ovzduší své bouřné zůstavila
a z dále ještě doznívá sem hřímavice.
Jdu tiše šerem modrých stínů domů
10 za hudby z dále pějícího hromu.

Bouře jest v dále. Jen chvílemi bleskem
se dívá, zda dokonáno dílo očisty.
Umyté dláždění se svítí fialovým leskem.
A domy teď vssávají v sebe
15 lahodný vzduch vybouřeného nebe.

Jest po bouři. Mokrý náměstí se halí
zas v ztrnulé a trudné svoje snění. —
Nad hlavou v divné směti oblaka se valí.
A z daleka se na mě dívá
20 blikavých světýlek matná perspektiva.

ŠKOLNÍ SONET

Ze chmurné třídy, jež usíná v tichu,
ze středu nudných a lenivých hlasů
po každé volné chvílečce pasu,
abych se podíval na nebe v smíchu.

5 Oblaka bílá tak podivných tvarů
v azúru nezměrné hloubi se valí.
Zjeví se, proplují, mizí pak v dáli,
splývají s obzorem v modravou páru.

10 Vše září na nebi, směje se, zpívá
za rámem šedých a špinavých oken.
Ve třídě šero je, jak když se stmívá.

Hledím-li na nebe, vše kolem mizí,
všechny ty školské loudavé řeči
jsou mi tak ubohé, hloupé a cizí.

POD MRAKEM

Paprsek slunce zhas a na modrém dřív nebi
zedrané chuchvalce par se nudně vlekou.
Hluboký azúr stal se mělkou řekou
a ponuře se shůry dolu na svět šklebí.

5 A v parku kolem ticho. Jasně tváře dětí
tak náhle zesmutněly, očka pohasla,
jak by je šedá chmůra nebes opásla
a mraky usedly na růžové těpleti.

10 Ptáků táhlý zpěv tak úzkostně se snáší,
divně šumí stromy, jež stály dříve ztichlé,
ve vzduchu něco tkví, co všechny čímsi tlačí.

Tak cosi divného jest v paprsku tom lomu,
že hoch, jenž tu si hrál, se rozběh k máti rychle,
objal ji a vzkřik: »Ach mámo, pojďme domů!«

SAMOTA

Krvavým západem chytly se lesy,
zimní když den se ke konci chýlil.
Náhlá mne bolest, až slzy bych ronil,
přepadla zticha na srdci kdesi.

5 Kdybych jen věděl, co mě to tíží!
Kolem je ticho mrtvé a chladné.
Purpurný dech již západu vadne,
z hlubiny lesa cosi se plíží.

Tesknota táhlá v náruč mě jímá.
10 Ticho kol hrozné, velebné, krásné.
Cosí však v tichu ztajené dřímá.

Jak cítil bych pohled oddaných očí,
jichž nemohu líbat obočí řasné,
jež stále však, stále na mne se točí.